

IX Ka 569/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO A. Walenta

Sędziowie SO: M. Wiśniewski

L. Gutkowski (spr)

Protokolant: sekr. sąd. M. Maćkiewicz

przy udziale Prok. Prok. Okr. B. Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013r. sprawy:

M. B., oskarżonego z art. 178a § 1 kk,

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 30 lipca 2013r.

sygn. akt II K 348/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 71 § 1 pkt 4 i 8 kk zobowiązuje oskarżonego do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

II. utrzymuje tenże wyrok w mocy w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie na rzecz adw. W. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 569/13

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że w dniu 9 czerwca 2013 roku o godzinie 6.00 w B. przy ul. (...) woj. (...) na drodze publicznej kierował pojazdem osobowym B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości - I próba 1,38 mg/l, II próba 1,29 mg/l, III próba 1,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Brodnicy, sygn. akt II K 348/13, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i za to, na mocy art. 178a § 1 kk, wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z

art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby, oddając go w tym czasie, na podstawie art. 73 § 1 kk, pod dozór kuratora sądowego.

Na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając, na mocy art. 63 § 2 kk, na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 9 czerwca 2013 roku.

Na mocy art. 49 § 2 kk zasądził od oskarżonego kwotę 300 złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze oskarżyciel publiczny**, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 343 § 1 i 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk, polegającą na skazaniu oskarżonego wyrokiem bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzeniu mu kary niezgodnej z uzgodnieniami dokonаныmi między oskarżonym i prokuratorem w trybie art. 335 kpk poprzez niezobowiązanie oskarżonego do podjęcia w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku pracy zarobkowej i jej wykonywania.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego do podjęcia w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku pracy zarobkowej i jej wykonywania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna.

Na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i generalnie prawidłowych rozstrzygnięć w ramach „orzeczenia o karze”, sąd odwoławczy uznał potrzebę konwalidowania uchybienia wskazanego przez oskarżyciela publicznego. Zasadnie zarzucił bowiem skarżący, iż zaskarżony wyrok skazujący, który wydany został bez przeprowadzenia rozprawy, zapadł z naruszeniem przepisów postępowania regulujących zasady orzekania w trybie art. 335 kpk. Wadliwość orzeczenia stanowiła konsekwencję pominięcia orzeczenia o zobowiązaniu do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej, które za konieczne do osiągnięcia celów ukarania wobec oskarżonego uznał sąd meriti, uwzględniając bez zastrzeżeń wnioski o skazanie bez rozprawy, w którym prokurator postulował m.in. nałożenie na M. B. takiego właśnie obowiązku próby. Omyłka ta, jako dotycząca merytorycznej części wyroku, nie miała jednak charakteru oczywistej w rozumieniu art. 105 kpk i jako taka musiała podlegać korekcie w postępowaniu odwoławczym.

W ocenie sądu odwoławczego słusznym było przyjęcie, że nałożenie na oskarżonego tegoż obowiązku konieczne jest do zapewnienia prawidłowego przebiegu próby.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał zatem odpowiedniej zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego - na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 8 kk - do podjęcia pracy zarobkowej w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku i jej wykonywania, dostosowując tym samym zaskarżone orzeczenie do treści zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora, stanowiącego wynik porozumienia osiągniętego między nim, a oskarżonym.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem

przemawiają za tym względy słuszności, gdyż to nie jego postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.